

[Johs. Hansen.]

lighed kunde bliver Præster, eller at de kunde blive Præster ved Kvindefængsler og lignende Steder. Imidlertid har jo Behandlingen i Landstinget vist, at Ministeren ikke har ment det muligt ud fra sit Synspunkt at gaa ind derfor, og jeg venter heller ikke, at Forhandlingen i Folketingsudvalget vil vise, at Ministeren har ændret sin Stilling. Alligevel finder jeg det rigtigt, at der bliver nedsat et Udvalg angaaende dette Spørgsmaal.

Skulde det nu vise sig, at det ikke er gørligt at faa disse Forhold angaaende Kvinders Ansættelse som Præster ændret, kunde jeg ønske, der blev tilføjet en Bestemmelse i Lovforslaget om, at Loven skal tages op til Revision om f. Eks. 5 Aar — svarende til den Bestemmelse, der findes i den gældende Lovgivning. I Befolkningen er der uden Tvivl meget delte Meninger om Spørgsmaalet, men jeg er tilbøjelig til at tro, at der er Flertal for, at Kvinder bør kunne blive Præster, i hvert Fald at de bør kunne blive det ved Kvindefængsler og lignende Steder. Derfor mener jeg, det vil være rigtigt — hvis ikke Ministeren vil kunne tiltræde mit almindelige Synspunkt —, at vi faar gennemført en Revisionsbestemmelse, saa at vi f. Eks. om 5 Aar kan tage Spørgsmaalet op til Drøftelse igen.

I øvrigt skal jeg anbefale Lovforslaget til en baade hurtig og velvillig Behandling her i Tinget.

Kristen Amby: Saavel Lovforslagets almindelige Bestemmelser som dets Enkelt-heder er der jo allerede gjort Rede for, og jeg kan slutte mig til, hvad der i saa Henseende er fremført. Jeg finder det heldigt, at der bliver den i § 5 aabnede Mulighed for Forflyttelse, uden at de paagældende skal igennem denne Skærsild en Gang til, og ligeledes billiger jeg, at man i § 1 gør det muligt for de dér nævnte Personer at blive Præster i den danske Folkekirke efter de Bestemmelser her nævnes. Jeg forstaar ogsaa fuldt ud den Udvidelse, der ligger i, at man kan ansætte Folk ved særlige Stiftelser og Institutioner, uden at de har den teologiske Uddannelse, der ellers fordres for at blive ansat i Folkekirken — her er jo heller ikke nogen Menighed, man kommer til at staa over for, inden man bliver valgt. Jeg

forstaar, at det særlig maa gælde Blindeinstitutioner, Døvtummeinstitutioner og andre lignende. Om det er rigtigt her at at medtage Fængsler, har jeg mine meget store Tvivl om, og det er af en bestemt Grund, nemlig den, at der noget, de Mennesker, der sidder i et Fængsel, har Krav paa med Hensyn til Kirken, saa er det at blive stillet over for Kirken fuldstændig som enhver anden Borger i Danmark er stillet over for den danske Folkekirke, og derfor havde jeg egentlig helst set, at Fængsler ikke var medtaget her. I ingen Henseende synes jeg, at de Mennesker, som Samfundet maa behandle, som det nu engang maa, skal have Fornemmelsen af, at Kirken behandler dem anderledes. Nej, Folkekirken kommer til Mennesker, der sidder i Fængsel, saadan som den kommer til ethvert andet Menneske, og det mener jeg er af stor Værdi.

Ud over disse Bemærkninger behøvede jeg i og for sig ikke at have sagt videre, hvis ikke det Spørgsmaal, som allerede har været behandlet i Landstinget, nu ogsaa var blevet rejst her, Spørgsmaalet om Adgang til Folkekirken for kvindelige Præster. Det ærede Medlem Hr. Johs. Hansen, der nys talte, sagde, hvad vi ved, at dette Spørgsmaal oprindelig er rejst i Det kirkelige Udvalg og dér mødte et meget stort Flertal, da det blev rejst i sin Almindelighed, imod sig. Derefter rejste det ærede Medlem Hr. Johs. Hansen det som et særskilt Spørgsmaal omfattende kun Kvinders Ansættelse i visse særlige Anstalter, idet man vel saa haabede, at det vilde gaa lettere med at faa det igennem, naar man kunde bruge disse specielle Argumenter.

Spørgsmaalet om Kvinders Ansættelse i den danske Folkekirke bør efter min Anskuelse kun afgøres i Forbindelse med en Ordning af Kvinders Adgang til den danske Folkekirke i Almindelighed. Man maa først gøre sig hele Spørgsmaalet klart, om man vil eller ikke vil, idet jeg nemlig gaar ud fra, at det, selv i det Tilfælde, hvad jeg hverken haaber eller tror paa vil indtræffe, at der aabnedes en særlig Adgang, maa være de paagældende Institutioners Sag selv at overveje, om man maatte ønske Kvinder ansat eller ikke. Det maa ogsaa gælde andre Institutioner.

Man har stadig væk talt om Adgangen for Kvinder til at være Præster i Kvinde-